

ΚΙ ΩΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

ΜΟΝΤΕ ΜΠΕΣΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ
ΔΡΑΣΗΣ ΤΩΝ
ΤΗΝ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΤΗΝ
ΜΠΑΝΙΕΡΑ ΤΟΥ
ΠΙΟ ΑΝΕΛΙΣΤΟΥ
ΛΟΥΤΡΟΥ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

μικρές σκηνές ή μικρό το μάτι σας

Παράξενη θεατρική χρονιά φέτος. Σαν αποφασισμένη να επιβεβαιώσει τα αστάθμητα γύρω από την τέχνη του θεάτρου και ιδίως τα αστάθμητα μέσα στην τέχνη του θεάτρου.

Παραστάσεις και έργα-στοιχήματα, προ πολλού προαναγγελλθέντες θρίαμβοι και σκανδαλωδώς προβληθέντες από τα ΜΜΕ, παραστάσεις-γκανιάν για το ίδιο σινάφι, αλλά και για το αναμένον και αναμμένον κοινό έπεσαν στο κενό! Ενώ άλλες, στο περιθώριο των προσδοκιών και των προβλέψεων, απογειώθηκαν. Υπήρξαν, όμως, και υπάρχουν ακόμη έργα και παραστάσεις τους — κοινωνιολογικά φαινόμενα προς διερεύνηση — έργα τα οποία κατέπλευσαν με εύσημα από το εξωτερικό και έγιναν επιτυχίες κοινού. Ενός κοινού το οποίο συρρέει, διασκεδάζει και αγνοεί τους καταπέλτες ή τους προβληματισμούς των κριτικών, όπως και μιας μερίδας κοινού. Κοινού που «κουφάθηκε», που θεωρεί την επιτυχία τους «κοσμικο-καλλιτεχνικές πόζες», «αναζητήσεις στερημένων ή εθισμένων στα σαρκο-εκθετήρια και στα σαρκο-τριβεία της νύχτας», «αναπήλρώσεις χυδαιολόγων εμπειριών» κ.ά., κ.ά.

Αυτός, ο εκ πρώτης όψεως «σπαραγμός» των απόψεων έχει, λοιπόν, σχέση με έργα κυρίως εισαγωγής και ιδίως από Μεγάλη Βρετανία, Αμερική ή Γερμανία, με κύριο εισαγωγέα τον Γιάννη Χουβαρδά και το Θέατρο

του Νότου, στο Αμόρε. Έργα, όπως, για παράδειγμα, το *Shopping and fucking* του Ράβενχιλ ή το *Closer* του Μάρμπιτ (και για τα δύο έχω καταθέσει την πολύ θετική μου γνώμη από αυτές τις σελίδες, τη στιγμή, μάλιστα, που η ευφυΐα και το αισθητήριο του Χουβαρδά τα εμπιστεύτηκε στα χέρια του Θωμά Μοσχόπουλου, του πιο στοχαστικού και ευαίσθητου ισορροπιστή, του πιο ουσιαστικού μοντέρνου από τους νέους σκηνοθέτες που διαθέτουμε). Στον ίδιο διχασμό απόψεων εμπλέκονται και οι γερmano-ελληνικοί *Bad actors* (με την περίφημη «πεολεξία» ή δίσωχ αυτήν). Έχουμε να κάνουμε μ' ένα έργο-παράσταση, που αυτοπειραματίζεται — ενώπιον κοινού και για το κοινό — πάνω στη σκοτεινή, στην αθέατη και αμήχανη πλευρά της δουλειάς των ηθοποιών. Πάνω σε ό,τι δεν συμβαίνει στο κέντρο, αλλά στην περιφέρεια του θεάτρου. Περιφέρεια που έχει να κάνει όχι μόνο με τη χωροταξία του θεάτρου, αλλά και την υποκριτική, την απόπειρα, τη δόκιμη δοκιμή.

Ο ίδιος θόρυβος που μιλάει σήμερα για «μετέωρα κι ανούσια έργα μιας μετέωρης

πεδα. Το *Μαγικό δωμάτιο* του Γ. Χρυσούλη στη δεύτερη σκηνή της οδού Κεφαλληνίας (σκηνοθεσία Δημήτρη Οικονόμου) προσπέρασε και το έργο και τις δυνατότητες μιας ταλαντούχου ηθοποιού, όπως είναι η Σοφία Σεϊρλή. Στο *Γαμήλιο συμβόλαιο* και στην πανελλήνια πρώτη παρουσίαση μιας φάρσας του Λαμπρίς στο θέατρο Βοοζε της οδού Κολοκοτρώνη 57, η εταιρία θεάτρου Μέτοι-κοι, σε σκηνοθεσία Άσπας Κυρίμη, δεν κέρδισαν το στοίχημα.

Οι εκπλήξεις, ήρθαν, όμως, από δύο εξίσου μικρές σκηνές μ' ένα ελληνικό και μ' ένα ξένο έργο: στο θέατρο Φούρνος το *Sex drugs rock n' roll* του Έρικ Μπογκοσιάν, σε μετάφραση Βάντας Λαμπρινίδου, σκηνοθεσία Ελένης Σκότη, σκηνογραφία Γιώργου Χατζηκικλάου, φωτισμό Αντώνη Παναγιωτόπουλου, με εννέα εξαιρετικούς μονόλογους διαφορετικού ύφους και ατμόσφαιρας, παιγμένους μαεστρικά από τον πολύ καλό ηθοποιό Γιάννη Νταλιάνη, και το *Μόλις χωρίσα* στο θέατρο Μελίνα της οδού Βουκουρεστίου, που ανακηρύχθηκε παράσταση-έκπληξη της χρονιάς. Γραμμένο από το γκρουπ Β της ομάδας Δράσις (όπου, σ' αυτό το γκρουπ Β, ανάμειξη έχει, σίγουρα, ο σκηνοθέτης Βασίλης Μυριανθόπουλος και κάποιοι ακόμη από τους ηθοποιούς), που με αλφαβητική σειρά, αλλά απολαυστικές εναλλαγές, έχουν ως εξής: Βίκη Αδάμου (συνυπεύθυνη και για τον διάκοσμο), Στέφανος Γκούβερης, Γεράσιμος Μαύρος, Δέσποινα Παπαγιάννη, Παναγιώτης Σακελλαρίου, Μαίρη Σαουσοπούλου, Μαρία Σκαφτούρα, Μιχάλης Τοπκαράς, Δήμητρα Φλουρή, Βασίλης Χαρολαμποπούλας. Δέκα νέοι ή και λίγο λιγότερο νέοι «σταρ», στοιχημένοι με αλφαβητική σειρά, που διατηρούν, ωστόσο, την εκρηκτική τους προσωπικότητα και την αφοπλιστική τους άνεση ο καθένας, σ' ένα έργο γραμμένο... εκ του φυσικού και διαμορφωμένο εκ του φυσικότερου, μέσα απ' όσα συμβαίνουν γύρω-πλάι-μέσα-μπρος και πίσω μας. Χιούμορ, μπρίο, αμεσότητα, επικοινωνία μεταξύ τους, επικοινωνία με το κοινό, έργο ζυμωμένο στο σανάδι, γραμμένο «στον αέρα», αλλά διόλου αφημένο στον αέρα ή στην τύχη. Ακολουθώντας την αλάνθαστη συνταγή της Κομέντια, όσο πιο μελετημένος ο ηθοποιός κι όσο πιο σίγουρη η εποπτεία ρόλου-συνόλου τόσο πιο ζωντανό οι αυτοσχεδιασμοί του. Απολαυστικό αποτέλεσμα, παρόλα μ' αυτό το ευφυές μετα-σχολίο, παρόλα με ηθοποιούς τελειοθήρες, βιρτουόζους του ρυθμού, της κίνησης, της ακρίβειας, της αυτοπειθαρχίας. Παρόλα με απολαυστικά ευρήματα λόγου, αντιδράσης, κατάστασης, ανατροπής και ξαφνιάσματος, παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μια κοινή, κοινότατη ιστορία. Όπως, δηλαδή, συμβαίνει με όλες τις μεγάλες ζαριές. Στη ζωή και στην τέχνη. — **Άννη Θ. Κολτσιδοπούλου**

θέατρο